

Syllogismus
universalis.

Universalis est, cujus conclusio est univer-
falis.

Hæc est definitio Peripateticorum, qui universalitatem & particularitatem æstimant ex conclusione, tanquam parte syllogismi principali, ut quæ contineat quæstionem. Ramus generalem syllogismum definit, qui constat ex propositione & assumptione generalibus. Itaq; secundum hanc posteriorem sententiam in tertiâ figurâ etiam erunt syllogismi universales. Sed Rami sententia non est probanda.

Syllogismus
particularis.

Syllogismus particularis est, cujus conclusio est
particularis:

Seu, in quo alterutra tantum præmissarum est universalis. In omni enim syllogismo necesse est, unam saltem universalem esse, sicut & unam saltem affirmatam. Nam, ut supra diximus, ex puris particularibus nihil sequitur. Ratio, quia in puris particularibus nulla conjunctio, sed divisio mera consistit. At verò in omni syllogismo duplex requiritur conjunctio; una est, quam efficit medium; altera, quam illatio. Medium quidem copulat propositiones, illatio verò conclusionem cum propositionibus. *Zabar. 2. post. ad contex. 45.* Huc accedit, quòd in omni particulari est ambiguitas, quæ erroris mater.

Syllogismus
proprius.

Syllogismus proprius est, cujus conclusio est
propria:

Ramus (ut dicitur canone 2.) malè definit; qui constat ex propositione & assumptione propriis. Aliàs dicitur *singularis*.

Ejus canones sunt:

1 *Syllogismus proprius est omnium figurarum communis.*

Itaque Ramus non est reprehendendus, quòd cuilibet figuræ binos proprios adjecerit. Sed nec Aristoteles reprehendendus, quòd omiserit. Nam illos existimavit concludere vi universalium, ut jamjam ostendemus. Deinde Aristoteles in doctrinâ syllogismorum sibi proposuit finem scientiam, ut ipse docet. At scientia non versatur circa singularia. Quamvis enim ratio nostra non tantum sit universalium, sed &